

Cultures

TEATRE | MÚSICA | LLETRES | DANSA | ART | TRADICIONS | CINE | TELEVISIÓ

ESCENARIS HISTÒRICS ► El Festival de Microteatre descobreix als espectadors espais de la basílica de la Seu, alguns dels quals visitables i d'altres, com la sagristia, que no són accessibles al públic. El certamen viu avui la tercera i última jornada i proposa uns muntatges que revisiten la història local

REPORTATGE FOTOGRÀFIC D'OSCAR BAYONA

Jordi Gener (a l'esquerra) i Lluís Barrera, a l'Espai Oliba de la Seu, i Anna Mateo (al segon pis) en un passatge de la peça teatral «Ermessenda»

El teatre de petit format pot seguir el seu camí a Manresa

► La suspensió de la Festa Major d'Igualada va implicar també la renúncia a una nova edició de Xiques, el festival de microteatre que cada agost se celebra al Teatre de l'Aurora. Tot i la voluntat de traslladar la cita a principi de setembre, finalment es va optar per suspendre-la. D'altra banda, el Festival d'arts escèniques al carrer El Forn, de Berga, que enguany s'havia preparat a partir d'obres de microteatre, també va estar de mala sort i la celebració prevista per a final d'agost no es va poder fer per culpa de la pluja. En principi, es farà a l'octubre. Per aquest motiu, el Cop d'Ull de Manresa és per ara l'única proposta de microteatre que s'ha pogut tirar endavant. Després de les sessions de dijous i ahir, divendres, avui es fan cinc sessions més. Les entrades es poden comprar al Kursaal i a la taquilla ubicada a l'entrada de la Seu.

La basílica de la Seu fa lluir el microteatre

► El festival Cop d'Ull de Manresa porta prop de 300 persones a l'itinerari d'obres breus que es repeteix quinze cops durant tres dies

Toni Mata i Riu

MANRESA

■ Treu el cap la comtessa Ermessenda per un dels arcs del segon pis que s'alça sobre el claustre romànic i sorprèn l'abat Oliba i Ponç Bonfill, jurista i futur redactor dels Usatges, comentant la rellevància de l'acte que han celebrat fa una estona. Dotant de nou l'església de Santa Maria, coneguda com la Seu pels manresans del segle XXI, el trio protagonista de l'escena ha redefinit els límits de la ciutat vint anys després de la devastació causada pels sarraïns. És el 15 de juliol del 1020, comença una nova etapa. I mil anys i 50 dies després, Anna Mateo, Lluís Barrera i Jordi Gener recreen el diàleg, imaginat i dirigit per Sílvia Sanfeliu, en la primera de les quatre peces (*Ermessenda*) del Festival de Microteatre Cop d'Ull, que té lloc al temple des de dijous i s'acaba avui.

«A nivell creatiu, celebrar el cer-

tamen a la Seu ens ha donat molt joc», va explicar Sanfeliu, que coordina el festival juntament amb Albert Ruiz. Els vint espectadors de la primera de les quinze funcions previstes -cinc al dia, de les 7 a les 9 del vespre amb intervals de mitja hora entre cada sortida, i a 20 euros el tiquet- es van asseure dijous als bancs de la Capella del Favets per escoltar el monòleg introductor de l'actriu Teti Canal, escrit per Carles Algué, que interpreta una manresana del segle XI farta de misèria i violència i esperançada que la mort del comte Ramon Borrell -certificada el 1017- obri un període d'esperança.

A partir d'aquí, el públic inicia un recorregut per diferents espais de la basílica en què es representen quatre obres de teatre d'entre 10 i 15 minuts. Una hora i tres quarts després -amb aturades intermèdies a càrrec de Laia Piqué i Arnau Gomis i un epíleg de música i dansa a la nau central-, surten per la porta principal havent viatjat per la història de la ciutat i amb la sensació que el mi-

croteatre llueix de manera especial en un indret tan insospitat com una església de les dimensions de la Seu.

Després de passar pel Kursaal i el teatre Conservatori en les tres primeres edicions, el Cop d'Ull ha unit enguany el seu destí a la Seu, que celebra el mil·lenari de la redotació protagonitzada per Ermessenda i Oliba. Una arquitectura de factura gòtica per hostatjar un format escènic també diferent del d'altres anys: la visió de les obres s'encadena en un itinerari circular que evita que els grups es creuin per culpa d'anades i vingudes des del punt de trobada inicial. Imposicions del coronavirus en un any estrany i insòlit.

El passat ressona en el present

Després de les dues obres inicials, un salt de tres segles cap a la pesta del XIV amb la peça *El ganivet o La plaga*, de Marc Antoine Picard. Amb un punt de llum il·luminant l'escena, en una Sala Gòtica ombrívola i escenogràficament inquietant, Alba Aloy i Dani Ledesma representen

davant dels espectadors un retall de la vida quotidiana d'un temps de pandèmia en què un bacteri matava indiscriminadament una població que no entenia res. En totes les propostes, qui vulgui hi podrà trobar l'eco que el passat fa ressonar en el present: referències a reis que fugen, crisis socials que castiguen els pobres, dones que creuen amb els ulls tancats en un Ignasi que desapareix... Múltiples lectures en uns textos plens de pistes.

«Em van explicar el tema de les ínyigues, les dones que van tractar Ignasi de Loiola quan va estar a Manresa els anys 1522 i 1523, però vaig decidir agafar un altre camí», va indicar Ada Andrés, autora de la microobra *La carta*, interpretada per Anna Selga, Laia Oliveras i Marialba Esquius. «Si algú hi veu referències a les ínyigues, perfecte, però no hi ha res que hi faci pensar», va afegir. De fet, representada a la sagristia on es reuneixen els canonges i es guarda el vestuari litúrgic, l'ambientació és en ple segle XXI.

La quarta i última proposta teatral té lloc al baptisteri de la Seu que l'arquitecte Alexandre Soler i March va reconstruir el 1921 (la dècada dels 20, sempre present en aquests episodis manresans). Creada per Mar Casas, *Bapthistèric* canvia de registre i penetra en el territori de la comèdia amb una hilarant picabaralla entre una parella de lesbianes i una de gais que defensen el dret a batejar el seu fill.

«No he tingut cap impediment per fer tot el que vaig imaginar», va apuntar l'autora d'una peça que interpreten Alícia Puertas, Iris Arisa, Judit Colilles i Guillem Cirera, a més de Mar Casas en el paper d'un personatge amb aspecte de rodamon que anhela un glop d'aigua beneïda. «Sovint jutgem les persones pel seu aspecte i no pel que són», va afegir l'actriu manresana. La rúbrica a la ruta escènica la posen davant l'altar Sílvia Blavia cantant *Llum i pedra*, on la Seu reivindica la seva ànima, i Nàdia Pessarrodona, Ariadna Guibert i Arnau Gomis dansant.

A cops de puny per batejar les criatures

► «Per què bateges la teva filla si no ets creient?», li pregunta un dels personatges de l'obra *Bapthistèric* a un altre. Amb molt d'humor, però disparant al centre de la diana, la peça ideada per Mar Casas porta a la seu de la institució eclesiàstica algunes de les contradiccions contemporànies que tenen a veure amb la relació entre la societat i la religió. El muntatge, a més, porta el públic a un espai reconstruït el 1921 per Alexandre Soler i March que llueix en tota l'esplendor amb motiu del festival.

Una plaga ens recorda el moment que vivim

► Il·luminació tenebrosa i un text de Marc Antoine Picard obert a moltes lectures. La pandèmia ens fa *El ganivet o La plaga* molt propers: ens situa al terrible segle XIV, quan la pesta negra va devastar poblacions senceres, per mitjà d'Alba Aloy, una modista que sargeix sacs per als morts, i Dani Ledesma, un capellà que purifica la cambra. La Sala Gòtica és un espai polivalent –s'hi fan des de rodes de premsa fins a manifestacions artístiques– que esdevé un bell marc per a la sessió de microteatre.

Tres dones, una carta i un conflicte a la sagristia

► Hi ha un robatori, quatre sospitosos i un gir de guió inesperat. La peça *La carta*, escrita per Ada Andrés –a la foto, les actrius Anna Selga, Marialba Esquius i Laia Oliveras–, mostra les discrepàncies que sorgeixen en una oenagé quan es produeix un fet delictiu. L'escenari és la sagristia de Sant Agustí, un espai privat on el públic té l'ocasió de veure a les vitrines la rica i diversa vestimenta litúrgica del rector i altres càrrecs de la Seu i la taula al voltant de la qual es reuneixen els canonges.

Lacetània Teatre de Solsona torna a pujar a l'escenari amb una obra per celebrar la vida

► «La nostra ciutat» parla del pas del temps en una petita comunitat
► Se'n faran cinc representacions, entre aquest cap de setmana i el proper

L'ESPECTACLE
«LA NOSTRA CIUTAT»

► LLOC: Teatre Comarcal de Solsona.
► DIRECCIÓ I ADAPTACIÓ: Mia Parcerisa Albacete.
► INTÈRPRETS: Maria Arissa, Teresa Besora, Cesc Boix, Nil Boix, Josep Farràs, Montse Gualdo, Tate Gualdo, Eladi Sánchez, Andreu Soldevila, Pol Solé i Marga Torres. ► ESPAI SONOR: Andreu Soldevila. ► IL·LUMINACIÓ I CAP TÈCNIC: Àlex Vilanova. ► DIES: **dissabte 5, dilluns 7 i dissabte 12 de setembre, a les 22 h; i diumenge 6 i diumenge 13 de setembre, a les 18 h.** ► ADREÇA: Vall Fred, 20. Solsona ► ENTRADES: 12 euros; i 10 euros per als socis i fins a 16 anys. A la venda a entrades.turismesolsona.com i una hora abans al Teatre Comarcal.

PEPA MAÑÉ MANRESA

► Des dels Pastorets que no es fa teatre a Solsona i, per a la tornada després del confinament i amb motiu de la festa major, Lacetània Teatre proposa cinc funcions, entre avui i diumenge que ve, de *La nostra ciutat*, de Thornton Wilder, un text que va ser guardonat amb el premi Pulitzer de teatre l'any 1938. Mia Parcerisa, president de l'entitat solsonina i encarregat de l'adaptació i la direcció de l'obra, assenyala que va escollir-la «perquè em sembla idònia per fer aquest any. Parla d'una ciutat petita i, en molts comentaris i maneres de viure, és un homenatge a Solsona, sense referir-s'hi directament». Amb un repartiment coral, Parcerisa exposa que el muntatge fa referència «al pas del temps, de les coses que, per bé o per mal, no canvien tant tot i passar dècades: mirar la muntanya per veure quin temps fa, tenir la mateixa conversa amb les mateixes perso-

La capacitat del teatre passa de 335 a 88 localitats

► Mia Parcerisa, que ha adaptat i dirigeix «La nostra ciutat» i, a més, és president de Lacetània Teatre, insisteix a destacar l'espai del teatre com un «espai de seguretat, les mesures són extremes, tant per al públic com per als actors». La capacitat del Teatre Comarcal de Solsona, que té 335 localitats, es reduirà a encara no una quarta part. Cada funció estarà limitada a només 88 persones. I, a l'escenari, els nou actors i dos músics mantindran també la distància. «M'ho vaig marcar com a repte, per a la tranquil·litat de tots. L'obra ho permet fer sense que el públic ho noti, i va ser un divertiment que estiguin separats i no es parlin a la cara».

nes... És la quotidianitat que ens fa prendre consciència de la bellesa d'estar vius, que cal viure en calma per adonar-se de les coses, que hem de trobar-nos per cuidar-nos, estimar-nos, per riure, per plorar...».

El director teatral afirma que *La nostra ciutat* s'ha de prendre «com un

regal tant per a l'equip artístic, que malgrat la incertesa treballa amb molta il·lusió, com per al públic, perquè ens permetrà crear comunitat i cuidar-nos, i per això és tan pertinent». També per això un percentatge de la recaptació es destinarà al Fons d'Emergència Social de Solsona. L'obra, de 88 minuts de durada, s'estructura en tres actes, «i hi ha moments còmics, paisatges de lirisme i altres de més tràgics. No paren de passar coses, no hi ha marge per distreure's», remarca.

Lacetània Teatre va començar a plantejar la posada en escena de *La nostra ciutat* a la primavera, en ple confinament, quan el panorama encara era més incert que ara. En converses amb l'Ajuntament, es va parlar de fer l'obra al carrer, però es va prioritzar que l'acollís el Teatre Comarcal, «perquè és un espai de trobada i de comunitat», i fins i tot les cadires que hi haurà buides per respectar la distància de seguretat «tenen un paper important en l'obra, perquè són plenes dels qui ja no hi són i també dels qui han de venir», apunta Parcerisa, que va passar el confinament a Barcelona, on estudia direcció a l'Institut del Teatre, i no va poder anar a Solsona fins per Sant Joan. Els assajos s'han concentrat a l'agost, i està satisfet perquè «l'equip d'actors i tècnics s'estimen el que estan fent, que és el que l'obra demana, i esperem que el públic pugui rebre aquest amor».

Els actors Maria Arissa i Eladi Sánchez en una escena de «La nostra ciutat»

